

Rönnskär 59°56'08"N, 24°23'28"

Maanantaiamuna 28. toukokuuta 2012 kokoontui ehkä Helsingin historian suurin ja villein kettulauma Kauppatorin laiturille. Repolaiset ystävineen olivat uskaltautumassa jo neljättä kertaa kevään meriristeilylle. Nyt oli kohteena Rönnskärin majakkasaari Porkkalan niemen edustalla. Koska kyseessä on puolustusvoimien hallinnassa olevalla suoja-alueella sijaitseva majakkasaari, oli jokaisen osallistujan annettava etukäteen salaiset henkilötietonsa armeijalle eikä ulkomaalaisia suvaittu lainkaan mukaan.

Ketään 51:stä osallistujasta ei jätetty maihin, joten nyt ketut on virallisestikin todettu luotettaviksi ja jos joku oveluuttaan selvisi testistä niin sehän vain todisti kokoneiden repolaisten luontaisen viisauden. Jo vuosi sitten jätetty hyvän majakkasään tilaus toteutui ja M/S Merisarasteen kansipaikat täyttyivät heti. Onneksi ennakko-ohjeet oli otettu vakavasti ja tuuliasut oli kasseissa, sillä heti avoimelle reitille päästyämme vastainen lounatuuli tuiversi noin 8 metrin nopeudella. Aurinko kuitenkin lämmitti ja tervetuliaiskahvit olivat paikallaan.

Matka taittui ns rannikkoväylää pitkin ja Ylen Suvisaari ohitettiin vilkkaasti keskustellen yhtiön upean kesäpaikan tarpeellisuudesta henkilökunnan virkistyspaikkana. Kahden ja puolen tunnin merimatka sujui rattoisasti ja osa kansipaikan lunastaneista siirtyi vähin äänin tuulettomiin sisätiloihin. Syytä olikin sillä Merisarasteen kajuutasta löytyivät kassit ja niistä omat lämmikkeet. Tarpeeseen tuntuivat olevan ja katseet kirkastuivatkin kun Rönnskärin 25 metrinen majakka tuli esiin saarten takaa. Sisäväylällä odotti meitä aidon meriketun Rolf Kokkolan purjevene Amanda. Rofa oli edellisen kerran käynyt Rönnskärissä 70-luvun puolivälissä ja nyt vanhana merikettuna tuli kanssamme muistelemaan vanhoja.

Merisarasteen kippari oli entinen Mäkiluodon linnakkeen yhteysaluskuljettaja ja niinpä hän taitavasti luotsasi meidät karien välitse suojaisaan majakkasaaren satamaan. Olimme tosin noin kolme minuuttia myöhässä suunnitellusta aikataulusta. Oppaamme ylikersantti Pietari Lehtivaara Suomenlinnan Rannikkorykmentistä otti meidät silti tosi ystävällisesti vastaan ja suostui kiinnittämään veneemme laituriiin. Hän painotti tervetuliaispuheessaan vierailumme tärkeyttä näinä Euroopan vaikeina aikoina. Lisäksi hän esitteli vartiolinnakesaarta ja sen kahden tykin merkitystä rannikkopuolustuksellemme. Itse majakka seisoi tukevasti tuulessa ja oli taatusti kokenut yli 200 -vuotisen historiansa aikana tuimiakin tuulia.

Ylikersantti Lehtivaara kertoi innostuneesti majakan ja sen väen historiasta. Nythän saari on asumaton ja tornikin hiukan alennustilassa, sen valokin oli sammutettu viimeisen kerran jo vuonna 1928. Nykyään huipulla pyörii meriliikenteen ohjaustutka. Ylös ei voitu vieraita päästää, sillä puuportaot jatkoivat lahoamistaan samoinkuin läheiset muutkin rakennukset. Ne olivatkin Museoviraston erityisessä suojeluksessa. kunnostusrahat olivat tosin jääneet mantereelle.

Tykkiasemista pidettiin kuitenkin hyvää huolta ja saarella sijaitseva lintuharrastajien tukikohta oli täydessä käytössä. Saimmekin kuulla kuinka edellisen päivän aikana saaren yli lentäneet 103012 hanhea oikein pystyttiin laskemaan, se vaati todellakin korkeampaa joukko-oppia. Kaksituntisemme saarella päättyi maukkaaseen saaristolaislounaaseen aluksellamme ja purserimme olikin pannut tosiaan parastaan.

Kun sitten kotimatka alkoi myötäisessä lounatuudessa , olivat kansipaikat jälleen kysytyjä. Omat eväät lasipurkeissa tyhjenivät hiljakseen samassa tahdissa kun matkalaisten keskustelut koveni. Mantereen ylle oli kohoamassa tummia ukkospilviä ja kun 16.59 kiinnityimme Kauppatorin laituriin, alkoi sataa. Kettujen kesä 2012 oli alkanut.

Jarmo Ratinen, merikettukippari

Kuvat: Jarmo Ratinen, Matti Ristimäki ja Anrero Takala